

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 marca 2014 r. nakazującej Luksemburgowi udzielenie informacji dotyczących systemu opodatkowania przychodów uzyskiwanych z tytułu praw własności intelektualnej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2014) 1987 final, którą Komisja nakazała skarżącej, na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenie nr 659/1999⁽¹⁾, udzielenia informacji dotyczących systemu opodatkowania przychodów uzyskiwanych z tytułu praw własności intelektualnej.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty w przeważającej mierze identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-258/14 Luksemburg przeciwko Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (CE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu unii Europejskiej (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2014 r. – Vattenfall Europe Mining i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-260/14)

(2014/C 223/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vattenfall Europe Mining AG (Cottbus, Niemcy), Vattenfall Europe Sales GmbH (Hamburg, Niemcy) i Vattenfall GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: U. Karpenstein i C. Johann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na braku zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie pierwszym skarżące podnoszą, że Komisja błędnie uznała, iż w ramach przepływów finansowych regulowanych przez Gesetz für den Vorrang erneuerbarer Energien (niemiecką ustawę o uprzywilejowaniu energii odnawialnych, zwanych dalej „EEG”) wykorzystywane są „zasoby państwowe” w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE:

- przyznanie w drodze ustawy korzyści nie jest wystarczające, aby spełnić kryterium uznania za pomoc, jeśli nie są wykorzystywane zasoby państwowe; zasoby państwowe nie są zaś wykorzystywane, skoro dopłata EEG jest uiszczana jedynie przez podmioty prywatne; pobrane przychody nie mogą zaś zostać przypisane państwu gdyż brak jest stałej kontroli z jego strony oraz rzeczywistego wykorzystania tych środków przez państwo;

- brak jest publicznej kontroli nad kwotą dopłaty EEG choćby już ze względu na to, że zależy ona bezpośrednio od ceny energii elektrycznej na giełdzie oraz od ilości prądu elektrycznego uzyskiwanej ze źródeł odnawialnych, która trafia na tę giełdę; państwo nie ma ponadto możliwości wywierania wpływu na stosunki między dostawcami i odbiorcami energii na piątym poziomie mechanizmu wyrównawczego: przenoszenie kosztów na tym poziomie jest dokonywane na ściśle prywatnoprawnej podstawie;
- biorąc zatem pod uwagę brak koniecznego związku między zakwalifikowaniem dopłaty EEG a obniżeniem tej dopłaty w przypadku odbiorców energochłonnych, nie ma również kontroli państwowej nad tym systemem tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych; taka kontrola nie wynika też z faktu, że taka decyzja należy do Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle, ponieważ organ ten wykonuje w tym względzie jedynie zadanie polegające na wykonaniu obowiązku czy też stwierdzeniu okoliczności;
- ponadto w przypadku obniżenia dopłaty w przypadku odbiorców energochłonnych państwo nie rezygnuje z przychodów, które normalnie mogło by pobrać: biorąc pod uwagę szczególną strukturę systemu dopłat wyrównawczych EEG obniżenie dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych jest w rzeczywistości wyrównywane przez zwiększenie opłat pobieranych od każdej kilowatogodziny energii elektrycznej dostarczanej nieuprzywilejowanemu odbiorcy końcowemu.

2. Zarzut drugi, oparty na braku korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W zarzucie drugim skarżące podnoszą, że – wbrew temu, co twierdzi Komisja – ten system tzw. szczególnych dopłat wyrównawczych nie przysparza żadnej korzyści selektywnej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Wprowadzenie rozróżnienia pomiędzy końcowymi odbiorcami energochłonnymi a takimi, którzy tacy nie są, mieści się w systemowej logice dopłat EEG i nie ma więc, a priori, selektywnego charakteru. Obniżenie dopłat w przypadku odbiorców energochłonnych wyrównuje zatem jedynie znaczne straty, jakie te przedsiębiorstwa ponosiłyby, gdyby ta dopłata EEG była pobierana bez uwzględnienia skali zużycia energii.

3. Zarzut trzeci, oparty na braku jakiegokolwiek zakłócenia konkurencji czy też wpływu na wymianę handlową (lub też ryzyka wystąpienia takiego zakłócenia czy też wywarcia wpływu)

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą, że system szczególnych dopłat wyrównawczych nie zakłóca konkurencji i nie wywiera żadnego wpływu na wymianę handlową, ani też nie pociąga za sobą ryzyka wystąpienia takiego zakłócenia czy też wywarcia wpływu.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2014 r. – Hydro Aluminium Rolled Products i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-263/14)

(2014/C 223/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hydro Aluminium Rolled Products GmbH (Grevenbroich, Niemcy), Aluminium Norf GmbH (Neuss, Niemcy) i Trimet Aluminium SE (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: U. Karpenstein i C. Johann, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. wsparcia dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz ograniczenia „dopłaty EEG” (dopłaty przeznaczonej na finansowanie źródeł energii odnawialnej w Niemczech) w przypadku odbiorców energochłonnych [pomoc państwa SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN)];
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.